

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.305 van 18 januari 2012
in de zaak A. 195.329/X-14.507.**

In zake : 1. Erwin DIRCKX
 2. Mon RUTTEN
 3. Mathieu TEUWEN
 4. Maarten ROSEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kris Wauters
 kantoor houdend te 3500 HASSELT
 Gouverneur Roppesingel 131
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de stad MAASEIK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 januari 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 26 oktober 2009 van de gemeenteraad van de stad Maaseik houdende goedkeuring van de aanleg van de nieuwe wegenis zoals ingetekend op het verkavelingsplan en het wegenisplan van de verkaveling “De Wurfelder bosschen-fase 1” te Maaseik.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen sub 1, 2 en 3 hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen sub 1, 2 en 3 hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2011.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Chris Schrijns, die loco advocaat Kris Wauters verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaten Peter Flamey en Pieter Jan Vervoort verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 19 augustus 2009 (datum van het volledigheidsbewijs) vraagt de c.v.a. De Wurfelder Bosschen aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Maaseik de vergunning voor het verkavelen van gronden gelegen te Maaseik, kadastraal bekend sectie D, nrs. 236/e9, 236/s10, 235/g, 236/x10, 248/x en 249/c. Benevens de verkaveling van deze gronden in 54 loten beoogt de aanvraag tevens de aanleg van wegenis.

3.2. De voornoemde gronden zijn, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgestelde gewestplan Limburgs Maasland, gelegen in woonuitbreidingsgebied. Volgens het bijzonder plan van aanleg “Wurfelderbosschen” van 27 maart 2006, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 30 augustus 2006, zijn deze gronden tevens begrepen in het beheersingsgebied van fase 1 van dit plan.

De verzoekers hebben tegen dit plan van aanleg een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld. De vordering tot schorsing werd bij het arrest nr. 169.184 van 20 maart 2007 verworpen wegens het niet zijn aangetoond van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Aangezien de verzoekers niet tijdig om de voortzetting van de rechtspleging hebben verzocht, werd bij arrest nr. 178.539 van 14 januari 2008, op grond van artikel 17, § 4ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de afstand van geding vastgesteld.

3.3. Benevens de verkavelingsvoorschriften, een liggingsplan, een topografisch plan, een situatieplan en een beschrijvende nota, bevat voormelde verkavelingsaanvraag, onder meer, ook nog een “grondplan-MDP wegenis” (plan “aanleg infrastructuur verkaveling ‘De Wurfelder Bosschen-fase 1’”).

3.4. Tijdens het over de verkavelingsaanvraag gehouden openbaar onderzoek worden drie bezwaarschriften ingediend.

3.5. Op 26 oktober 2009 beslist de gemeenteraad “de aanleg van de nieuwe wegenis zoals ingetekend op het verkavelingsplan en het wegenisplan van de verkaveling ‘De Wurfelder boschen-fase 1’ goed te keuren”.

3.6. Op 14 december 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen de gevraagde verkavelingsvergunning.

3.7. Onder meer ingevolge het beroep van de verzoekers vernietigt de deputatie van de provincieraad van Limburg bij besluit van 6 mei 2010 voornoemd besluit van het college van burgemeester en schepenen en verleent

zij, met uitsluiting van een aantal loten, de gevraagde verkavelingsvergunning. Tegen dit besluit van de deputatie is door de verzoekers een beroep ingesteld bij de Raad voor vergunningsbetwistingen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Toepassing van artikel 21, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

4. Bij het versturen van een afschrift van de memorie van antwoord aan de verzoekende partijen heeft de hoofdgriffier melding gemaakt van artikel 21, tweede lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en van artikel 14bis, § 1 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De vierde verzoeker heeft binnen de termijn van zestig dagen, bepaald in artikel 7 van voormeld besluit van de Regent, geen memorie van wederantwoord aan de griffie toegestuurd.

Met toepassing van voornoemd artikel 21, tweede lid, wordt in hoofde van de vierde verzoeker het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

B. Betreffende de vierde verzoeker vermeld in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie

5. De vierde verzoeker, vermeld in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie, met name Frank Berghs, wonende te Maaseik, Diestersteenweg 454, is geen verzoeker in het verzoekschrift tot nietigverklaring, en derhalve ook geen partij in het geding.

Met “de verzoekers” worden hierna dan ook enkel de verzoekers sub 1, 2 en 3 bedoeld.

C. Belang

6.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Zij zet deze exceptie uiteen als volgt:

“4. Verzoekende partijen reppen met geen woord over het belang dat zij hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen.

Zij zetten omstandig uiteen op welke wijze het BPA Wurfelder Bosschen is tot stand gekomen, maar dat is uiteraard niet de bestreden beslissing. Er wordt overigens ook niet aangegeven in welk opzicht dit BPA - waartegen zij een rist excepties van onwettigheid inroepen - voor hen nadelig is.

Zij laten dus volledig na om aannemelijk te maken dat zij ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen een rechtstreeks en persoonlijk nadeel lijden.

Hun belang bij de nietigverklaring van de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen kan niet zomaar verondersteld worden, te meer daar de zaak van de wegen in belangrijke mate toch een technische kwestie betreft.

De gemeenteraadsbeslissing over de zaak van de wegen heeft immers enkel betrekking op de technische aspecten van de wegenis.

Volgens de recente rechtspraak van de Raad van State is de beslissing van de gemeenteraad inzake de wegenis een volstrekt autonome bevoegdheid die rechtstreeks voortvloeit uit het gemeentedecreet. Die bevoegdheid is volkomen te onderscheiden van de bevoegdheid van het Schepencollege over vergunningsaanvragen. Dit houdt in dat de gemeenteraad haar goedkeuring voor de aanleg van wegenis niet mag weigeren op grond van argumenten die betrekking hebben op het vergunningen- of verkavelingbeleid van de gemeente (R.v.St., nr. (...), 12 januari 2009, (...), noot P.-j. DEFOORT, ‘De beslissing over de zaak van de wegen is geen voorbereidende rechtshandeling ten aanzien van een latere vergunningsbeslissing: de gevolgen hiervan voor de motiveringsplicht en de beroepsmogelijkheden’, T.R.O.S. 2009, 248-254).

Verzoekende partijen maken dus niet aannemelijk dat zij een belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden besluit”.

6.2. Geen regel verplicht een verzoeker ertoe reeds in zijn verzoekschrift uiteen te zetten waarin zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing is gelegen.

6.3. Het behoort tot de bevoegdheid van de gemeenteraad om een beslissing te nemen over de zaak van de wegen. Krachtens artikel 4.2.17, § 2 van

de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) dient de gemeenteraad deze beslissing te nemen “alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de verkavelingsaanvraag”.

6.4. Zoals de verzoekers in hun memorie van wederantwoord terecht aanvoeren volstaat hun hoedanigheid van eigenaar of bewoner van een pand of perceel palende aan of gelegen in de onmiddellijke nabijheid van de plaats waarop de bestreden beslissing betrekking heeft om in beginsel belang te hebben bij de vernietiging van die beslissing. De verwerende partij brengt te dezen geen gegevens bij die tot een andere conclusie nopen.

6.5. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen.

7.1. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, o.a. de artikelen 2 en 3”, en van “het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen (hierna het besluit van 5 mei 2000), o.a. artikel 10”,

“Doordat de gemeenteraad bij het nemen van haar beslissing zich qua formele motivering ertoe beperkt te antwoorden op de bezwaren en te stellen dat ‘derhalve de bespreking van de ingediende bezwaren te beschouwen is als informatie om een gemotiveerd besluit te kunnen nemen inzake de wegenis van de ingediende verkaveling’.

Terwijl op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte formeel moeten gemotiveerd worden.

Terwijl het artikel 10 van het besluit van 5 mei 2000 uitdrukkelijk bepaald dat de gemeenteraad een gemotiveerd besluit over de zaak der wegen dient te nemen indien het om een verkavelingsaanvraag gaat, die voorziet in de aanleg van nieuwe verkeerswegen, de tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen, zoals bedoeld in artikel 133, § 1, eerste lid van het decreet;

TOELICHTING

Overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moet elke bestuurshandeling uitdrukkelijk gemotiveerd zijn. Aan de burger moeten uitdrukkelijk de redenen worden bekendgemaakt, die hebben geleid tot de bestuurshandeling :

‘Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen’.

De bestuurshandeling moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden, die eraan ten grondslag liggen en bovendien moet deze motivering afdoende zijn. Dit houdt in dat de motivering pertinent moet zijn voor de beslissing en draagkrachtig moet zijn (de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen). De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen nuttig op te komen tegen de bestuurshandeling en ze moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de bestreden beslissing is geen enkel motief terug te vinden dat de beslissing schraagt. De enige motivering betreft de beoordeling van de verkavelingsaanvraag. Verzoekende partijen hebben dan ook het raden naar de exacte motieven die tot dit gunstig besluit hebben kunnen leiden. De verwijzing naar de bespreking van de bezwaren is geen afdoende motivering. Bovendien meent de gemeenteraad zelf dat de bespreking van de bezwaren slechts als ‘informatie’ is te beschouwen om tot een gemotiveerde beslissing te kunnen komen (...): ‘derhalve de bespreking van de ingediende bezwaren te beschouwen is als informatie om een gemotiveerd besluit te kunnen nemen inzake de wegnis van de ingediende verkaveling’.

De enige verwijzing naar de wegnis is de volgende zin: ‘De bestaande Gebr. Crollstraat wordt verlengd en doorgetrokken naar het binnengebied gesitueerd tussen de Diestersteenweg, Kapelweg en Wurfelderweg’. Er is echter geen enkele motivering of beoordeling van deze voorgestelde en goedgekeurde wegnis. Dat de voorgestelde plannen zonder enige motivering worden goedgekeurd kan niet aanvaard worden. De verlenging van de Gebr. Crollstraat wordt door de gemeenteraad zonder enige voorwaarden of motivering aanvaard en toegestaan. Er zijn geen voorwaarden terug te vinden in de bestreden beslissing. De voorwaarden en motivering van de wegnis vindt men daarentegen wel terug in de verkavelingsvergunning en in het advies van de Wegen en Verkeer Limburg en overgenomen als derde bijzondere voorwaarde van de vergunning (...): ‘De aansluiting met de Diestersteenweg dient volledig ingericht te worden door de aanvrager, zowel rijweg en aanhorigheden zoals signalisatie, markeringen e.d. Deze aansluiting mag enkel voor fietsers en voetgangers gebruikt worden en mag maar een maximum breedte hebben van 1, 50 m’.

Dit toont des te meer aan dat de gemeenteraad zich niet heeft gebogen over de zaak van de wegen en dat haar beslissing op dat vlak absoluut niet afdoende is gemotiveerd. Ze heeft haar autonome bevoegdheid inzake niet uitgeoefend en heeft haar beslissing niet gemotiveerd. Het middel is gegrond”.

“16. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk welk belang zij hebben bij dit middel dat geput wordt uit een beweerd zuiver formeel motiveringsgebrek.

Opgemerkt moet worden dat de formele motiveringsplicht weliswaar een substantiële vormvereiste betreft, doch niet van openbare orde is. De partij die zich beroept op een beweerde schending van de formele motiveringsplicht moet dus een belangenschade aantonen (...).

Verzoekende partijen laten na om aannemelijk te maken dat zij in hun belangen geschaad zijn door een beweerde schending van de formele motiveringsplicht.

Daarbij wenst verwerende partij op te merken dat vierde verzoekende partij wel een bezwaarschrift heeft ingediend in het kader van het openbaar onderzoek naar de verkavelingsaanvraag die voorziet in de aanleg van wegenis, maar dat hierin geen enkel bezwaar werd gemaakt tegen het tracé of de technische uitrusting van de wegenis.

(...)

Het middel is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

17. Het middel is alleszins niet gegrond. Er ligt geen schending voor van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch van artikel 10 van het besluit van 5 mei 2000.

Andermaal moet herhaald worden dat de beslissing over de zaak van de wegen een louter technische beoordeling van de gemeenteraad over de voorziene wegenis betreft. De formele motivering van een besluit van de gemeenteraad mag dan ook beknopt zijn.

In casu heeft de gemeenteraad kennis genomen van de ingediende bezwaren en opmerkingen in het openbaar onderzoek, en heeft zij een gemotiveerde beslissing genomen over de zaak van de wegen voorafgaandelijk aan de beslissing van het Schepencollege over de verkavelingsaanvraag.

In het besluit van de gemeenteraad worden alle bezwaren ingediend in het kader van het openbaar onderzoek ontmoet, en wordt de bespreking van deze bezwaren integraal weergegeven in de tekst van het besluit.

Zodoende werd tegemoetgekomen aan artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunningen en verkavelingsaanvragen, volgens hetwelk de gemeenteraad een gemotiveerde beslissing neemt over de zaak van de wegen, en hierbij kennis neemt van de ingediende bezwaren en opmerkingen.

18. Evenmin ligt er (...) een schending voor van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering. De motivering mocht beknopt zijn, aangezien het een loutere technische beoordeling betreft.

De formele motiveringsplicht moet uiteraard steeds gezien worden in het licht van de ingediende bezwaren en uitgebrachte adviezen. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State moet uit de tekst van de beslissing kunnen afgeleid worden waarom de ingeroepen bezwaren en de

uitgebrachte adviezen niet worden gevolgd. Dit om de rechtsonderhorige toe te laten om uit te maken of de beslissing op nuttige wijze kan worden bestreden voor de Raad van State (of sinds 1 september 2009 Raad voor Vergunningsbetwistingen).

In casu wordt uitdrukkelijk een bespreking meegegeven van de ingediende bezwaren waaruit duidelijk blijkt waarom deze niet werden gevolgd. Daarbij moet opgemerkt worden dat in geen van de ingediende bezwaarschriften concrete opmerkingen of bezwaren werden gemaakt t.a.v. de uitvoering van de wegnis (tracé, uitrusting, ...). Er valt dan ook niet in te zien wat de gemeenteraad op dit punt formeel diende te motiveren”.

7.3. In de memorie van wederantwoord dupliceren de verzoekers:

“(1) Geen gebrek aan belang

Verwerende partij meent dat verzoekende partijen geen belang hebben bij het ontwikkelde middel.

Volgens BAERT en DEBERSAQUES dient de beoordeling van het belang bij het middel te geschieden aan de hand van dezelfde voorwaarden als die welke gelden bij het onderzoek van het belang van de vordering in het algemeen. (...)

Overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moet elke bestuurshandeling uitdrukkelijk gemotiveerd zijn. Bij gebreke aan deze motivering zal de Raad van State overgaan tot vernietiging van de beslissing van de gemeenteraad. De schending van de formele motiveringsverplichting betreft een substantiële vormvereiste.

Het belang omwille van de niet-naleving van de formele motiveringsverplichting is evident. De gemeenteraad zal rekening houdend met de weerhouding van dit middel in een eventueel vernietigingsarrest van de Raad van State, indien zij beslist een nieuwe beslissing te nemen, uitdrukkelijk de ontbrekende motieven moeten uiteenzetten. De beslissing om over te gaan tot de aanleg van de wegnis moet immers afdoende gemotiveerd zijn en de motieven moeten de beslissing schragen. Voor de gemeenteraad geldt na een vernietigingsarrest de verplichting om de motieven kenbaar te maken die de beslissing moet steunen. Verzoekende partijen zijn van mening dat de gemeenteraad hier niet in zal slagen aangezien er geen enkele motivering voor handen is die (toelaat) dat hetzelfde tracé, of zelfs een ander tracé, ter plaatse kan worden aangelegd. Het al dan niet neerleggen van bezwaren over het tracé van de wegnis in het kader van de verkavelingsvergunning is geen voorwaarde om tot het belang inzake de vernietiging van het tracé van de wegnis te kunnen concluderen. Immers, enkel de gemeenteraad is ter zake bevoegd.

Het belang van dit middel volgt aldus uit het uit de rechtsorde halen van de bestreden beslissing en het gezag van gewijsde dat zal gelden t.a.v. dit middel bij het eventueel nemen van een nieuwe beslissing.

(2) Gegrondheid

Verwerende partij meent dat een beslissing die slechts een ‘technische beoordeling’ betreft, ‘beknopt’ mag worden gemotiveerd.

Verzoekende partijen hebben reeds uitvoerig de gevolgtrekkingen die verwerende partij haalt uit de beweerde techniciteit van de gemeenteraadsbeslissing becommentarieerd. Bovenop haar argumentatie omtrent het nadeel, het belang en de autonome bevoegdheid van de gemeenteraad, stelt verwerende partij nu dat er geen formele motivering behoeft te zijn in het geval er een (beweerde) technische beoordeling gebeurd door een overheid.

Dit is uiteraard onjuist.

Verwerende partij kan zich bovendien blijkbaar niet inbeelden wat zij formeel diende te motiveren. Zij moet haar beslissing motiveren m.b.t. de gekozen uitrusting en het gekozen tracé. Waarom is er bij voorbeeld maar één ontsluitingsweg.

In het bestreden besluit wordt met geen enkel woord gerept over de wegenis op zich. Hoe dat deze zal worden gerealiseerd, onder welke voorwaarden, welke de impact ervan is en dergelijke. De gemeenteraad kan bij het nemen van een beslissing over de wegen niet nalaten om zich ter zake afdoende te informeren en een gemotiveerde beslissing te nemen. Er is geen duidelijkheid omtrent het tracé en de voorwaarden in de gemeenteraadsbeslissing. Deze lijken zich echter in de verkavelingsvergunning te bevinden, hetgeen aantoonde dat de gemeenteraad zich ter zake niet heeft uitgesproken”.

7.4. In hun laatste memorie laten de verzoekers nog gelden wat volgt:

“In de eerste plaats wensen verzoekende partijen hier ook te verwijzen naar hun verzoekschrift tot nietigverklaring en memorie van wederantwoord, die hier als integraal herhaald kunnen worden beschouwd.

In de tweede plaats verwijzen verzoekende partijen naar het auditoraatsverslag, meer bepaald de bladzijden 5 en 6 waarin de heer auditeur-verslaggever oordeelt dat verzoekende partijen wel degelijk belang hebben als burens om een beslissing over de zaak van de wegen te betwisten. De heer auditeur-verslaggever zegt zelf dat het hier gaat om een afzonderlijk en autonome beslissing zonder dewelke een verkavelingsaanvraag niet kan worden ingewilligd. In de mate dat verzoekende partijen belang hebben bij hun verzoekschrift hebben zij ook belang bij het tweede middel.

Een gemeenteraadsbesluit over de wegen is meer dan de loutere uitvoering van het wegentracé zoals dit is vermeld op een bijzonder plan van aanleg. Een bijzonder plan van aanleg heeft enkel als bedoeling om bepaalde percelen met een bestemming in te kleuren zonder verder een invulling te geven aan de plaats en de uitrusting van de weg zelf. Het is de beslissing van de gemeenteraad die gaat bepalen waar de weg juist komt te liggen en welke uitrusting moet worden voorzien voor deze weg. Aangaande de plaats van de weg is het evident dat verzoekende partijen belang hebben hierbij, daar dit ook gaat bepalen welke hinder eventueel uitgaat van dergelijke weg. Aangaande de uitrusting is het ook van belang voor verzoekende partijen welke voorzieningen worden goedgekeurd. Zo is

de laatste jaren gebleken dat de aanleg van riolen primordiaal kan zijn in bepaalde gebieden teneinde wateroverlast te vermijden. Ook de mate waarin elektriciteit en water wordt voorzien ter plaatse heeft soms zijn belang voor omwonenden, daar een inefficiënt systeem van elektriciteits- en watervoorziening gevolgen kan hebben voor water- en elektriciteitsverbruik van omwonenden.

In die omstandigheden had de gemeenteraad wel degelijk de verplichting om haar beslissing omtrent de wegen verder te motiveren, dan datgene wat nu terug te vinden is in deze beslissing”.

Beoordeling

7.5. Het toentertijd geldende artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen bepaalt dat, indien het om een verkavelingsaanvraag gaat, die voorziet in de aanleg van nieuwe verkeerswegen, de tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen, zoals bedoeld in artikel 133, § 1, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de gemeenteraad een “gemotiveerd besluit over de zaak van de wegen” neemt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn. Artikel 6 van dezelfde wet bepaalt dat deze “slechts van toepassing (is) op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”. Uit een en ander volgt dat wat de motiveringsverplichting betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet is van suppletoire aard.

Artikel 10 van voormeld besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 legt aan de gemeenteraad een motiveringsverplichting op die niet

minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991. Het bestreden besluit valt derhalve niet onder de toepassing van laatstgenoemde wet.

Aan de opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de overheid in haar besluit duidelijk de redenen uiteenzet waarop het is gesteund, zodat een belanghebbende met kennis van zaken tegen dit besluit kan opkomen en de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, met name kan nagaan of de overheid haar beslissing heeft gesteund op in rechte en in feite aanvaardbare motieven.

7.6. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de verzoekers geen belang hebben bij het middel aangezien zij niet aannemelijk maken dat hun belangen zouden zijn geschaad door de schending van de formele motiveringsplicht.

7.7. De verzoekers hebben belang bij een middel waarin de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd, nu deze motiveringsverplichting hen in staat moet stellen na te gaan of het bestreden besluit is gesteund op in rechte en in feite aanvaardbare motieven.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

7.8. Na de bepaling van voormeld artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen te hebben aangehaald, overweegt het bestreden besluit:

“De gemeenteraad neemt hierbij kennis van de ingediende bezwaren en opmerkingen, en dat derhalve de bespreking van de ingediende bezwaren te beschouwen is als informatie om een gemotiveerd besluit te kunnen nemen inzake de wegnis van de ingediende verkaveling. De verdere beoordeling van de verkaveling, vastlegging van voorwaarden of lasten, eventuele tegemoetkoming of weerlegging van de ingediende bezwaren zal gebeuren door het besluit van het college van burgemeester en schepenen over de aangevraagde verkaveling”.

7.9. De verzoekers voeren terecht aan dat deze overweging niet als een afdoende motivering kan worden aanzien.

Noch het feit dat de beoordeling van de verenigbaarheid van de verkavelingsaanvraag met de goede ruimtelijke ordening niet behoort tot de bevoegdheid van de gemeenteraad maar van het college van burgemeester en schepenen, noch het feit dat de ingediende bezwaren werden beantwoord en dat de bespreking van de bezwaren integraal is overgenomen in het bestreden besluit, doen aan de voormelde vaststelling afbreuk.

7.10. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep in hoofde van de vierde verzoeker.

2. De Raad van State vernietigt het besluit van het besluit van 26 oktober 2009 van de gemeenteraad van de stad Maaseik houdende goedkeuring van de aanleg van de nieuwe wegenis zoals ingetekend op het verkavelingsplan en het wegenisplan van de verkaveling “De Wurfelder bosschen-fase 1” te Maaseik.

3. De vierde verzoeker, ten belope van 175 euro, en de verwerende partij, ten belope van 525 euro, worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien januari 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens